

SỐ 528

KINH BỒ-TÁT THỆ

Hán dịch: Đời Tây Tấn, Sa-môn Bạch Pháp Tổ.

Phật cùng với năm trăm vị Tỳ-kheo, đều là bậc A-la-hán, đang ở tại núi Kê.

Một buổi sáng, Phật cùng đại chúng đắp y, mang bát vào thành khất thực.

Bấy giờ, trong thành có một trưởng giả giàu có, ở chỗ cao ráo bậc nhất trong nước. Nhà cửa, lầu gác rất đẹp, tường quách bao quanh bảy lớp cửa. Trưởng giả tên là Đản-ni-gia-nại. Ông ta có người con tên là Thệ được mười sáu tuổi. Đản-ni-gia-nại qua đời, nên Thệ ở với mẹ.

Phật đến nhà Đản-ni-gia-nại khất thực. Khi ấy, Thệ đang ở trong lớp cửa thứ ba, thấy Phật đến, lòng rất vui mừng, liền nghĩ: “Vị này sao mà đẹp đẽ, trang nghiêm không ai bằng như vậy. Đẹp như châu minh nguyệt, ánh sáng như mặt trời, mặt trăng, da có sắc màu vàng kim, đẹp như mặt trăng ngày rằm.”

Phật đến đứng ngoài cửa. Thệ liền chạy vào thưa mẹ:

–Con thấy một người đến nhà mình rất trang nghiêm, đẹp đẽ, thiên hạ không ai bằng. Từ lúc sinh ra đến nay, con chưa từng thấy người nào như vậy. Nay đang đứng ngoài cửa muốn khất thực. Thệ thưa mẹ:

–Ta nên cho vị ấy.

Người mẹ rất tham lam, bõn sẻn, không chịu cho.

Thệ lại thưa mẹ:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Phàm người ở đời, tham lam, bòn sẻn không ích lợi gì cho bản thân, tốt xấu gì cũng nên cho họ.

Người mẹ cũng không chịu cho.

Thệ lại thưa mẹ:

–Vị này là bậc Thầy trong thiên hạ. Cúng dường vị này như bệnh được thuốc hay vậy.

Thệ nói tiếp:

–Mẹ thương con mà cho vị này. Tiếng tăm vị này vang khắp thiên hạ. Nay đang đứng ngoài cửa.

Mẹ cũng không chịu cho.

Thệ thưa mẹ nhiều lần. Mẹ giận dữ bảo Thệ:

–Con quấy rối mẹ không thôi, làm cho mẹ phiền muộn. Người này không phải đến đây khát thực, chỉ muốn đổi gặt con thôi. Con còn nhỏ làm sao biết được. Con cứ nài nỉ mãi, chừng nào mẹ lấy cây đánh mới thôi à.

Biết người mẹ tham lam, bòn sẻn, Phật dùng oai thần, phóng ra ánh sáng chiếu suốt bảy lớp cửa. Thấy ánh sáng Phật, tâm Thệ liền được tỏ rõ, mở bày. Thệ lại đến thưa mẹ:

–Người ngu mới không biết bố thí, ví như người mù rơi vào trong lửa, người này chỉ vì bị mù không có mắt nên mới vậy. Người đời chỉ vì tham lam, bòn sẻn, nên tâm nghĩ điều ác, miệng nói lời ác, thân làm việc ác. Người ngu không tin Phật, không tin kinh, sau khi chết sẽ bị đọa vào địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ. Người không tham lam, bòn sẻn, thân làm việc thiện, miệng nói lời thiện, tâm nghĩ điều thiện thì sẽ được phước. Người có trí nên cúng dường thức ăn cho Phật. Người thường theo ở với người trí cũng làm cho mình trở thành có trí.

Thệ thưa mẹ:

–Mẹ không chịu cho thì đem phần cơm của con hôm nay đến cho con. Hôm nay con không ăn. Con sẽ cúng dường cho vị ấy. Mẹ mau đem đến cho con, con sợ người này bỏ con mà đi. Vị này rất khó được gặp.

Mẹ cũng không chịu cho. Thệ liền tự đi lấy thức ăn và y phục tốt đẹp đem đến chỗ Phật, trước Phật, đầu mặt đánh lễ sát chân Phật, rồi đứng qua một bên, chắp tay bạch Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Con xin dâng cúng Phật y phục, thức ăn.

Phật im lặng không đáp.

Thệ lại bạch Phật:

–Phật là bậc cha mẹ trong thiên hạ. Xin Ngài độ thoát cho chúng con, thương xót thọ nhận cho con, làm cho con được phước.

Thệ thưa như vậy ba lần, Phật thọ nhận. Thệ rất vui mừng.

Phật bảo Thệ:

–Những thói tham lam, bòn sẻn con đã đẩy lùi. Hôm nay, con cúng dường Phật y phục, thức ăn, như vậy sẽ làm cho con được như ý nguyện.

Thệ rất vui mừng, lại bạch Phật:

–Tâm con không mong làm Thiên vương Đế Thích ở cõi trời Đao-lợi thứ hai, cũng không muốn làm Phạm thiên, cũng không cầu giàu sang ở đời, chỉ nguyện cho con có được ánh sáng trí tuệ như Phật.

Phật bảo:

–Lành thay! Ý nguyện của con sẽ được thành tựu.

Nghe Thệ nói, Thiên vương Đế Thích đang đứng chấp tay ở sau Phật, liền bước ra trước, bảo Thệ:

–Mong cầu làm Phật rất khó được, mười kiếp, trăm kiếp, ngàn kiếp, vạn kiếp, ức kiếp còn chưa có thể được làm Phật. Nay ông chỉ đem một chút thức ăn, y phục cúng dường Phật mà liền muốn làm Phật, thật không thể được!

Đế Thích lại bảo Thệ:

–Nếu đem bốn báu nhiều như núi Tu-di mà ban cho khắp, với lòng lành luôn nghĩ đến thiên hạ, mười vạn kiếp, trăm vạn kiếp, ngàn vạn kiếp, còn chưa có thể được làm Phật.

Thệ trả lời Đế Thích:

–Ví như người thợ giỏi, cầm rìu vào núi chặt cây, tất phải tìm được cây thẳng, tốt, vừa ý, mới chặt lấy. Tôi cũng không vì một chút thức ăn, y phục cúng dường Phật để muốn được làm Phật, mà tôi luôn giữ gìn tâm thiện, sáng suốt, suy nghĩ tiến tới, không biếng nhác, chắc chắn phải được làm Phật.

Đế Thích lại bảo Thệ:

–Mong cầu làm Phật rất khổ nhọc, chi bằng cầu làm Phạm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

vương, Đế Thích.

Thệ lại trả lời Đế Thích:

–Nếu trong cõi Diêm-phù-đề đều có đầy lửa, lên đến cõi trời, đem thân tôi quăng vào trong đó, tôi cũng cầu làm Phật, trọn không dừng nghỉ.

Đế Thích bảo:

–Nếu làm cho lửa đầy khắp cõi Diêm-phù-lợi thì trong cõi đó có dân chúng, súc sinh và các loài côn trùng. Ông không nên giết chúng. Còn nếu có lòng dạ ác, phải đọa vào địa ngục thì lúc nào mới được làm Phật?

Thệ lại nói:

–Dân chúng và các loài côn trùng ở thế gian, với lòng từ, tôi sẽ giao phó cho Phật Di-lặc. Phật Di-lặc sẽ độ thoát cho họ. Tôi vẫn cầu Phật đạo, không dừng nghỉ.

Thệ lại bảo Đế Thích:

–Phạm thiên, Đế Thích tuy tôn quý nhưng cũng vô thường, cũng không thoát khỏi cái chết.

Đế Thích liền chấp tay thưa Thệ:

–Ông giữ tâm bền chí đến như vậy, mong cầu làm Phật không ngừng, chắc chắn ông sẽ được làm Phật.

Thệ bảo Đế Thích:

–Chớ nên giữ tâm coi thường, cao ngạo. Ở cõi trời, vẫn có người hơn mình. Tôi giữ gìn lòng lành, sáng suốt, tiến tới không biếng nhác, mong cầu Phật đạo chắc chắn sẽ được làm Phật.

Đế Thích liền im lặng, không nói nữa.

Phật bảo Thệ:

–Trước sau, con đã cúng dường thức ăn cho sáu vạn Phật. Tâm con luôn mong cầu làm Phật. Con thường cúng dường Phật với tâm thiện. Cách sau hai trăm vạn ức kiếp, con không còn đọa vào địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ nữa.

Phật lại bảo Thệ:

–Con thường cúng dường Phật với lòng lành, sau sẽ làm Kim luân vương, sẽ có mười ức vua nước nhỏ theo hầu, sẽ thống lãnh cả thiên hạ, thường bay lại tự tại, mọi việc làm đều chân chánh. Tuổi thọ hết sẽ sinh làm Phạm thiên và vua trời Đâu-suất. Tuổi thọ cõi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

trời hết lại sinh xuống làm Kim luân vương. Tuổi thọ hết lại sinh lên làm Phạm thiên. Như vậy lên xuống hai trăm vạn ức kiếp xong, con sẽ làm Phật hiệu là Tu-di Gia-la, độ thoát dân chúng trong cõi trời, người. Khi sinh ra, ánh sáng chiếu khắp ba ngàn núi Tu-di, trên lên đến cõi trời hai mươi tám. Trời đất đều chấn động mạnh, ngày đêm đều sáng. Khi ấy tuổi thọ con người là bảy ngàn ức tuổi, thân cao hai trăm trượng. Cõi nước có một vạn hai ngàn thành, mỗi thành rộng bốn trăm tám mươi dặm, cửa thành được chạm khắc bằng bảy báu. Khi làm Phật có hai hội thuyết kinh cho các Sa-môn. Hội thuyết kinh thứ nhất có sáu ngàn ức Sa-môn đắc đạo quả A-la-hán. Hội thuyết kinh thứ hai có bốn ngàn ức Sa-môn đều đắc đạo A-la-hán. Thời đó, dân chúng không có trộm cắp, người nam người nữ đều đồng lòng, dân chúng không làm ác, các đường ác, các nơi cực khổ đều không có, cũng không có núi rừng, khe, hang. Đất đai bằng phẳng, dân chúng không bị bệnh tật, đau khổ, tất cả đều được an vui, chỗ ở đều tự giữ. Trời mưa ngày ba lần rửa sạch bụi đất. Dân chúng muốn luận bàn, đều tụ hội với nhau. Tháng mùa hạ không nóng lắm, tháng mùa đông không lạnh lắm, tất cả được điều hòa. Tinh xá giảng kinh tên là Nan-đề-đà. Nếu có người cúng dường Phật, A-la-hán, mong cầu làm Phật, Bích-chi-phật, A-la-hán đều được Phật đạo, không ai không cầu Phật trí, tận cùng mười phương không thể xưng lường hết được. Trí Phật cũng như vậy, không có gì cao hơn. Người trong thiên hạ không biết từ đâu sinh đến, cũng không biết chết đi về đâu.

Phật giảng nói kinh này xong, Thệ và các Tỳ-kheo, Thiên vương Đế Thích, đều cùng đảnh lễ Phật.

